

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

גיטין-המביא גט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מימרא	מאן דאמר												יב.
שאם ירצה שלא לזון כו'.													יב.
שמעת מינה: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך													יב.
הכא במאי עסקינן - דא"ל צא מעשה ידיך למזונותיך.													יב.
דכותה גבי אשה דאמר לה צאי מעשה ידיך במזונותיך, אשה אמאי לא?													יב.
אשה בדלא ספקא.													יב.
עבד גמי בדלא ספיק													יב.
עבדא דנהום כרסיה לא שויא, למריה ולמרתיה למאי מיתבעי?													יב.
עבד שגלה לערי מקלט - אין רבו חייב לזונו, ולא עוד, אלא שמעשה ידיו לרבו	תא שמע:												יב.
ש"מ: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך													יב.
הכא במאי עסקינן - דאמר לו צא מעשה ידיך למזונותיך.													יב.
אי הכי, מעשה ידיו אמאי לרבו?													יב.
להעדפה.													יב.
העדפה, פשיטא													יב.
מהו דתימא, כיון דכי לית ליה לא יהיב ליה, כי אית ליה גמי לא לישקול מיניה, קמ"ל.													יב.
ומ"ש לערי מקלט?													יב.
סד"א, (דברים ד') וחי - עביד ליה חיותא טפי, קמ"ל.													יב.
אבל אשה שגלתה לערי מקלט - בעלה חייב במזונותיה	והא מדקתני סיפא:												יב.
מכלל דלא אמר לה, דאי אמר לה, בעלה אמאי חייב? ומדסיפא דלא אמר לה, רישא גמי דלא אמר ליה													יב.
לעולם דאמר ליה, ואשה בדלא ספקא.													יב.
ואם אמר לה צאי מעשה ידיך במזונותיך - רשאי	והא מדקתני סיפא:												יב.
מכלל דרישא דלא אמר לה													יב.
ה"ק: ואם מספקת, ואמר לה צאי מעשה ידיך במזונותיך - רשאי.													יב.
מספקת, מאי למימרא?													יב.
מהו דתימא: (תהלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה, קמ"ל.													יב.
לימא כתנאי													יב.
יכול העבד לומר לרבו בשני בצורת או פרנסני או הוציאני לחירות	רבן שמעון בן גמליאל:												יב.
הרשות ביד רבו	חכמים:												יב.
מאי לאו בהא קמיפלגי													יב.
יכול	דמר סבר: [חכמים]												יב.
אינו יכול	ומר סבר: [רשב"ג]												יב.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
--	---

Talmud Navigator

גיטין-המביא גט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
ותיברא? האי או פרנסני או הוציאני לחירות, או פרנסני או תן לי מעשה ידי בפרנסתי מיבעי ליה ועוד, מאי שנא בשני בצורת?													יב.
אלא הכא במאי עסקינן - דאמר לו צא מעשה ידיך למזונותיך, ובשני בצורת לא ספק													יב.
או פרנסני או הוציאני לחירות, כי היכי דחזו לי אינשי ומרחמין עלי	רשב"ג סבר:												יב.
מאן דמרחם אבני חרי, אעבד נמי רחומי מרחם.	ורבנן סברי:												יב.
המקדיש ידי עבדו, אותו העבד ליה ואוכל ועושה ופורע	ת"ש, דאמר רב:												יב.
ש"מ: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך													יב.
הכא במאי עסקינן - במעלה לו מזונות.													יב.
א"ה, למאי ליה ואוכל?													יב.
להעדפה.													יב:
וליא ליה הקדש: עד השתא סגי לך בלא העדפה, והשתא נמי תיסגי לך בלא העדפה													יב:
הקדש גופיה ניהא לי, כי היכי דלשבח עבדיה.													יב:
עושה ופורע													יב:
קמא קמא קדיש ליה													יב:
בפחות פחות משהו פרוטה.													יב:
הכי נמי מסתברא													יב:
המקדיש ידי עבדו - אותו העבד עושה ואוכל, דאי לא עבדא מאן פלח ליה?	דאמר רב:												יב:
אי אמרת בשלמא הך במעלה ואינו יכול, והא בשאינו מעלה - שפיר, אלא אי אמרת הך בשאינו מעלה ויכול, דאי לא עבדא מאן פלח ליה? מאן דבעי ניפלחיה?													יב:
אלא לאו ש"מ אינו יכול, שמע מינה.													יב:
הקוטע יד עבדו של חבירו - נתון שבתו ורפואתו לרבו, ואותו העבד ניוון מן הצדקה	ת"ש, דאמר ר' יוחנן:												יב:
ש"מ: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך													יב:
הכא במאי עסקינן - במעלה לו מזונות.													יב:
אי הכי, אמאי ניוון מן הצדקה?													יב:
להעדפה.													יב:
אי הכי, ניוון מתפרנס מיבעי ליה													יב:
אלא לאו ש"מ יכול, ש"מ.													יב:
נתון שבתו ורפואתו לרבו.	אמר רב:												יב:
שבתו, פשיטא													יב:
רפואתו איצטריכא ליה.													יב:
רפואתו דידיה היא, דבעי איתסויי ביה													יב:
לא צריכא, דאמדה לחמשא יומי, ועבדו ליה סמא חריפא ואתסי בתלתא יומי, מהו דתימא צערא דידיה הוא, קמ"ל.													יב:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
גיטין-המביא גט	מימרא	מאן דאמר												
והלא זכות הוא לעבד שיוצא מתחת ידי רבו לחירות	תניא: א"ר אלעזר, אמרנו לו למאיר:													יב:
חוב הוא לו, שאם היה עבד כהן - פוסלו מן התרומה	אמר לנו: [ר' מאיר]													יב:
והלא מה אם ירצה שלא לזונו ושלא לפרנסו - רשאי?	אמרנו לו:													יב:
ומה אילו עבד כהן שברח ואשת כהן שמרדה על בעלה - הלא אוכלין בתרומה, וזה אינו אוכל, אבל אשה חוב הוא לה, שכן פסלה מן התרומה ומפסידה מן המזונות.	אמר לנו: [ר' מאיר]													יב:
מאי קאמרו ליה, ומאי קא מהדר להו?														יב:
השבתוני על המזונות, מה תשיבוני על התרומה? וכי תימרו, אי בעי זריק ליה גיטא ופסיל ליה שביק ליה ועריק ואזיל לעלמא, ומה אילו עבד כהן שברח ואשת כהן שמרדה על בעלה הלא אוכלים בתרומה, וזה אינו אוכל.	ה"ק להו: [ר' מאיר]													יב:
שפיר קאמר להן														יג:
היינו דקא מהדרי ליה במתני' מפני שהוא קנינו, דאי בעי, שקיל ארבעה זוזי מישראל ופסיל ליה כל היכא דאיתיה.	רבא:													יג:
ולרבי מאיר, תינח עבד כהן, עבד ישראל מאי איכא למימר?														יג:
מפני שמפסידו משפחה כנענית.	רבי שמואל בר רב יצחק:													יג:
אדרבה, הרי הוא מתירו בבת חורין														יג:
עבדא בהפקירא ניחא ליה, זילא ליה, שכיחא ליה, פריצה ליה.														יג:
האומר תנו גט זה לאשתי, שטר שחרור זה לעבדי, ומת - לא יתנו לאחר מיתה														יג:
תנו מנה לאיש פלוני, ומת - יתנו לאחר מיתה.														יג:
והוא, שצבורין ומונחין בקרן זוית.	רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב:													יג:
במאי עסקינן?														יג:
אילימא בבריא														יג:
כי צבורין מאי הוי? הא לא משך														יג:
ואלא בשכיב מרע														יג:
מאי איריא צבורין? כי אין צבורין נמי, דהא קו"ל דדברי שכיב מרע ככתובים וכמסורין דמן														יג:
לעולם בבריא, וכדרב הונא אמר רב	רב זביד:													יג:
מנה לי בידך תנהו לו לפלוני, במעמד שלשתן - קנה.	דאמר רב הונא אמר רב:													יג:
לעולם בשכ"מ, וכאידך דרב	רב פפא:													יג:
שכ"מ שאמר תנו מנה לפלוני מנכסי, מנה זה - נותנין, מנה סתם - אין נותנין, חיישינן שמא מנה קבור קאמר.	דאמר רב:													יג:
והלכתא: לקבורה לא חיישינן.														יג:
רב פפא מאי טעמא לא אמר כרב זביד?														יג:
כי אמר רב - לא שנא במלוה ולא שנא בפקדון.	קסבר רב פפא:													יג:
רב זביד מ"ט לא אמר כרב פפא?														יג:
לא מיתוקמא מתני' בשכיב מרע.														יג:
ממאי?														יג:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>												
גיטין-המביא גט	מאי דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א			
האומר תנו גט זה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי, ומת - לא יתנו לאחר מיתה	מדקתני:	■	!										ג:	
טעמא דמת, הא מחיים - נותנין			!										ג:	
טעמא דאמר תנו, הא לא אמר תנו - אין נותנין			!										ג:	
ושכיב מרע אע"ג דלא אמר תנו - נותנין			!										ג:	
בראשונה היו אומרים: היוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי - הרי אלו יכתבו ויתנו	דתנו: [ת"ק]	■	!										ג:	
חזרו לומר: אף המפרש והיוצא בשיירא		■	!										ג:	
אף המסוכן.	רבי שמעון שזורי	■	!										ג:	
ומאן נימא לן דמתני' רבי שמעון שזורי היא? דלמא רבנן היא.	מתקיף לה רב אשי:	⚡											ג:	
מנה לי בידך תנהו לו לפלוני, במעמד שלשתן - קנה.	גופא, אמר רב הונא אמר רב:								◊				ג:	
מסתברא מילתיה דרב בפקדון, אבל במלוה לא, והאלקים אמר רב אפילו במלוה.	רבא:										◊		ג:	
מלוה לי בידך תנהו לו לפלוני, במעמד שלשתן - קנה.	אתמר נמי, אמר שמואל משמיה דלוי:								■	■			ג:	
וטעמא מאי?									^				ג:	
נעשה כאומר לו בשעת מתן מעות שעבדנא לך לדידך ולכל דאתו מחמתך.	אמימר:		!									◊	ג:	
אלא מעתה, הקנה לנולדים דלא הוו בשעת מתן מעות, הכי נמי דלא קנו דאפילו לר"מ, דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, ה"מ לדבר שישנו בעולם, אבל לדבר שאינו בעולם לא	רב אשי לאמימר:	⚡											ג:	
בההיא הנאה דקא משתניא ליה בין מלוה ישנה למלוה חדשה, גמר ומשעבד נפשיה.	אלא א"ר אשי:		!									◊	יד.	
אלא מעתה, כגון הני דבי בר אלישיב דכפתי ושקלי לאלתר, ה"נ דלא קנו וכי תימא ה"נ, א"כ נתת דבריך לשיעורין	הונא בר בריה דרב נחמיה לרב אשי:	⚡											יד.	
הני תלת מילי שוינהו רבנן כהלכתא בלא טעמא:	אלא אמר רב זוטרא:		!									◊	יד.	
חדא, הא		■	!									◊	יד.	
הכותב כל נכסיו לאשתו - לא עשאה אלא אפיטרופיא	ואידך, דאמר רב יהודה אמר שמואל:	■	!									◊	יד.	
המשיא אשה לבנו גדול בבית - קנאו.	ואידך, דאמר רב חנניא:	■	!									◊	יד.	
קבא דמוריקא אית לי גבך יהביה לפלוני, באפיה קאמינא לך דלא הדרנא בי.	רב לרב אחא ברדלא:											○	יד.	
מכלל דאי בעי הדר ביה מצי הדר ביה?												⚡	יד.	
ה"ק: דברים הללו לא ניתנו לחזרה.												!	יד.	
הא אמר רב חזא זימנא												⚡	יד.	
מנה לי בידך תנהו לו לפלוני, במעמד שלשתן - קנה	דאמר רב הונא אמר רב:	■	⚡										יד.	
אי מההיא, הוה אמינא הני מילי מתנה מרובה, אבל מתנה מועטת לא ליבעי בפניו, קמ"ל.			!										יד.	
הנהו גינאי דעביד חושבנא בהדי הדדי, פש חמש איסתרי זוזי גבי חד מנייהו, אמרי ליה: יהבינהו ניהליה למרי ארעא באפי מרי ארעא וקנה מיניה. לסוף אזל עבד חושבנא בין דיליה לנפשיה, לא פש גביה ולא מידי, אתא לקמיה דרב נחמן												○	יד.	
מאי איעביד לך? חדא, דאמר רב הונא אמר רב ועוד, הא קנו מינך.	א"ל: [רב נחמן]											■	יד.	
ואטו האי מי קאמר לא יהבינא? דליכא גבאי קאמר	א"ל רבא:											⚡	יד.	
א"כ, קנין בטעות הוא, וכל קנין בטעות חזר.	א"ל: [רב נחמן]											■	יד.	

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה		מימרא- statement challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ ! ראייה- proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
גיטין-המביא גט	מאן דאמר															
מימרא	מאן דאמר															
הולך מנה לפלוני שאני חייב לו, אמר רב: חייב באחריותו, ואם בא לחזור - אינו חוזר	איתמר: [רב]											♦	■	◇	יד.	
מתוך שחייב באחריותו, אם בא לחזור - חוזר.	שמואל:											♦	■	◇	יד.	
לימא בהא קמיפלגי												?	◇	יד.		
הולך כזכי דמי	דמר סבר: [רב]											♦	■	?	◇	יד.
הולך לאו כזכי דמי?	ומר סבר: [שמואל]											♦	■	?	◇	יד.
לא, דכ"ע הולך כזכי דמי, והכא בהא קמיפלגי,														!	יד.	
מ"ס: לא אמרינן מיגו	מר סבר: [רב]											♦	■	!	◇	יד.
ומ"ס: אמרינן מיגו.	ומר סבר: [שמואל]											♦	■	!	◇	יד.
הולך מנה לפלוני שאני חייב לו תן מנה לפלוני שאני חייב לו, הולך מנה לפלוני פקדון שיש לו בידי, תן מנה לפלוני פקדון שיש לו בידי - חייב באחריותו, ואם בא לחזור - אינו חוזר.	תניא כוותיה דרב:											■	■	יד.		
פקדון, לימא ליה: אין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר													?	יד.		
כשהוחזק כפרן.	ר' זירא:													!	יד.	
רב ששת הוה ליה אשרתא דסרבלי במחוזא, א"ל לרב יוסף בר חמא: בהדי דאתית אייתנהו ניהלי.														○	◇	יד.
אזל, יהבינהו ליה.														○	יד.	
אמרי ליה: ניקני מינך, אמר להו: אין, לסוף אישתמיט להו.														○	יד.	
כי אתא לגביה, אמר ליה: שפיר עבדת דלא שוית נפשך (משלי כ"ב) עבד ליה לאיש מלוה.	[רב ששת]												■	◇	יד.	
שפיר עבדת, עבד ליה לאיש מלוה.	לישנא אחרינא: [רב ששת]												■	◇	יד.	
ר' אחי בר' יאשיה הוה ליה איספקא דכספא בנהרדעא, אמר להו לר' דוסתאי ב"ר ינאי ולר' יוסי בר כיפר: בהדי דאתיתו אתיה ניהלי.														○	◇	יד.
אזול, יהביה ניהליה. אמרי להו: נקני מיניכו, אמרי להו: לא. אמרי להו: אהדריה ניהלן, ר' דוסתאי ברבי ינאי אמר להו: אין, ר' יוסי בר כיפר אמר להו: - לא. הוּו קא מצערו ליה, א"ל: חזי מר היכי קא עביד אמר להו: טב רמו ליה.														○	יד:	
כי אתו לגביה, א"ל: חזי מר, לא מיסתייה דלא סיעון, אלא אמר להו נמי טב רמו ליה														○	יד:	
אמאי תיעבד הכי?	א"ל: [ר' אחי בר' יאשיה]													?	יד:	
אותן בני אדם הן אמה וכובען אמה, ומדברין מחציהן, ושמותיהן מבוהלין, ארדא וארטא ופילי בריש, ואומרינן כפותו - כופתינן, ואומרינן הרוגו - הורגין, אילו הרגו את דוסתאי, מי נתן לינאי אבא בר כמות?	א"ל: [ר' דוסתאי ב"ר ינאי]													!	◇	יד:
א"ל: בני אדם הללו קרובים למלכות הן?	א"ל: [ר' אחי בר' יאשיה]													?	יד:	
הן.	א"ל: [ר' דוסתאי ב"ר ינאי]													!	יד:	
יש להן סוסים ופרדים שרצים אחריהן?	א"ל: [ר' אחי בר' יאשיה]													?	יד:	
הן.	א"ל: [ר' דוסתאי ב"ר ינאי]													!	יד:	
אי הכי שפיר עבדת.	א"ל: [ר' אחי בר' יאשיה]													■	יד:	
הולך מנה לפלוני, והלך ובקשו ולא מצאו - תני חדא: יחזור למשלח	[תני חדא]												■	◇	יד:	
ליורשי מי שנשתלחו לו.	ותניא אידך:												■	◇	יד:	
לימא בהא קמיפלגי													?	◇	יד:	
הולך כזכי	דמר סבר: [תניא אידך]												■	?	◇	יד:

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת story- מעשה		statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
הולך לאו כזכי	ומ"ס: [תני חדא]											◊	?	יד:
דכ"ע הולך לאו כזכי, ולא קשיא: הא בבריא, הא בשכיב מרע.	ר' אבא בר ממל:											◊	!	יד:
הא והא בשכיב מרע, הא דאיתיה למקבל בשעת מתן מעות, הא דליתיה למקבל בשעת מתן מעות.	רב זביד:											◊	!	יד:
הא והא בברלי, הא דמית מקבל בחיי נותן, הא דמית נותן בחיי מקבל.	רב פפא:											◊	!	יד:
לימא, הולך כזכי תנאי היא												◊	?	יד:
הולך מנה לפלוני, והלך ובקשו ולא מצאו - יחזרו למשלח	דתניא: [ת"ק]											◊	?	יד:
מת משלה - ר' נתן ור' יעקב אמרו: יחזרו ליורשי משלה	[ר' נתן ור' יעקב]											◊	?	יד:
ליורשי מי שנשתלחו לו	יש אומרים:											◊	?	יד:
מצוה לקיים דברי המת	יהודה הנשיא אמר משום ר' יעקב שאמר											◊	?	יד:
יחלוקו	חכמים:											◊	?	יד:
כל מה שירצה שליח יעשה	כאן אמרו:											◊	?	יד:
על ידי היה מעשה, ואמרו: יחזרו ליורשי משלה	ר' שמעון הנשיא:											◊	?	יד:
מאי לאו בהא קמיפלגי												◊	?	יד:
הולך לאו כזכי	דת"ק סבר:											◊	?	יד:
נמי הולך לאו כזכי, ואע"ג דמית, לא אמרינן מצוה לקיים דברי המת	ר' נתן ור' יעקב:											◊	?	יד:
הולך כזכי	יש אומרים:											◊	?	יד:
הולך לאו כזכי, מיהו היכא דמית, אמרינן מצוה לקיים דברי המת	ר' יהודה הנשיא משום ר' יעקב משום ר' מאיר:											◊	?	יד:
יחלוקו, מספקא להו	חכמים:											◊	?	יד:
שודא עדיף	וכאן אמרו:											◊	?	יד:
מעשה אתא לאשמועינן	ורבי שמעון הנשיא											◊	?	יד:
לא, בבריא דכולי עלמא לא פליגי, והכא במאי עסקינן - בשכיב מרע, ובפלוגתא דר' אלעזר ורבנן קמיפלגי												◊	!	יד:
המחלק נכסיו על פיו, ר' אלעזר אומר: אחד בריא ואחד מסוכן, נכסים שיש להן אחריות - נקנין בכסף ובשטר ובחזקה, ושאיין להן אחריות - אין נקנין אלא במשכה	דתנן: [ר' אלעזר]											◊	!	יד:
אלו ואלו נקנין באמירה	חכמים:											◊	!	יד:
מעשה באמן של בני רוכל שהיתה חולה, ואמרה תינתן כבינתי לבתי והיא בשנים עשר מנה, ומתה, וקימו חכמים את דבריה	אמרו לו: [חכמים]											◊	!	יד:
בני רוכל תקברם אמם	אמר להם: [ר' אלעזר]											◊	!	יד:
כר"א	ת"ק:											◊	!	יד:
נמי כר"א, אע"ג דמית, לא אמרינן מצוה לקיים דברי המת	ר' נתן ור' יעקב:											◊	!	יד:
כרבנן	יש אומרים:											◊	!	יד:
כר"א, מיהו היכא דמית, אמרינן מצוה לקיים דברי המת	ר' יהודה הנשיא שאמר משום ר"מ:											◊	!	יד:
יחלוקו - מספקא להו	חכמים:											◊	!	יד:

♦ חולקים-disputants ◊ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:		■ מימרא-statement & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
גיטין-המביא גט	מימרא	מאן דאמר											
שודא עדיף	וכאן אמרו:	!	♦										טו.
מעשה אתא לאשמועינן.	ר"ש הנשיא:	!	■										טו.
ר"ש הנשיא, נשיא הוא או משמיה דנשיא קאמר?	אבעיא להו:	^	◊										טו.
הלכה כר"ש הנשיא.	ת"ש, דאמר רב יוסף:	!	■										טו.
ועדיין תיבעי לך, נשיא הוא, או דקאמר משמיה דנשיא?		^											טו.
תיקו.		!	◊										טו.
הלכה כר"ש הנשיא.	גופא, אמר רב יוסף:	■	◊										טו. <
והא קי"ל: דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמן		;											טו.
מוקי לה בבריא.	רב יוסף:	!											טו.
והא ליורשי משלח קאמר, וקי"ל: מצוה לקיים דברי המת		;											טו.
תני: יחזור למשלח.		!	◊										טו.
הדרן עלך המביא קמא													

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה key- מקרא:		statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראייה		 OHR SOMAYACH TANENBAUM COLLEGE www.ohr.edu	
גיטין-המביא גט		מאן דאמר		Talmud Navigator	
מימרא				א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
המביא גט ממדינת הים, ואמר: בפני נכתב אבל לא בפני נחתם, בפני נחתם אבל לא בפני נכתב, בפני נכתב כולו ובפני נחתם חציו, בפני נכתב חציו ובפני נחתם כולו - פסול.				■	טו.
אחד אומר בפני נכתב, ואחד אומר בפני נחתם - פסול.				■	טו.
שנים אומרים בפנינו נכתב, ואחד אומר בפני נחתם - פסול.	[ת"ק]			◆	טו.
מכשיר	ר' יהודה:			◆	טו.
אחד אומר בפני נכתב, ושנים אומרים בפנינו נחתם - כשר.				■	טו.
הא תו ל"ל?				ז	טו.
המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם	הא תנא ליה חדא זימנא:			◆	טו.
אי מההיא הוה אמינא צריך, ואי לא אמר - כשר, קמ"ל.				!	טו.
בפני נכתב חציו ובפני נחתם כולו - פסול.				■	טו.
הי חציו?				^	טו.
אלימא חציו ראשון				!	טו.
אפילו לא כתב בו אלא שיטה אחת לשמה, שוב אינו צריך	והאמר ר"א:			■	טו.
חציו אחרון.	אלא אמר רב אשי:			!	טו.
בפני נכתב כולו ובפני נחתם חציו - פסול.				■	טו.
ואפילו שנים מעידים על חתימת יד שני - פסול מאי טעמא? או כולו בקיום הגט, או כולו בתקנת חכמים.	רב חסדא:			◆	טו.
מי איכא מידי, דאילו אמר חד כשר, השתא דאיכא תרי פסול?	מתקיף לה רבא:			ז	טו.
אפי' הוא ואחר מעידין על חתימת יד שני - פסול מאי טעמא? אתו לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא, וקא נפיק נכי ריבעא דממונא אפומא דחד סהדא.	אלא אמר רבא:			◆	טו.
מי איכא מידי, דאילו מסיק ליה איהו לכוליה דיבורא כשר, השתא דאיכא חד בהדיה פסול?	מתקיף לה רב אשי:			ז	טו.
אפילו אומר אני הוא עד שני - פסול מאי טעמא? או כולו בקיום הגט, או כולו בתקנת חכמים.	אלא אמר רב אשי:			◆	טו.
בפני נכתב כולו ובפני נחתם חציו - פסול	תנן:			◆	טו.
אידיך חציו היכי דמי?				ז	טו.
אילימא דליכא דקא מסהיד עליה כלל				!	טו.
השתא אחד אומר בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם, דהאי קמסהיד אכולה כתיבה והאי קמסהיד אכולה חתימה - פסול, חציו מיבעיא?				ז	טו.
אלא או כדרבא או כדרב אשי, ולאפוקי מדרב חסדא.				ז	טו.
ולטעמיך, בפני נכתב אבל לא בפני נחתם ל"ל? אלא לא זו אף זו קתני, הכא נמי לא זו אף זו קתני.	אמר לך רב חסדא:			!	טו.
גידוד חמשה ומחיצה חמשה - אין מצטרפין, עד שיהא או כולו במחיצ' או כולו בגידוד.	רב חסדא:			◆	טו.
גידוד חמשה ומחיצה ה' - מצטרפין.	דרש מרימר:			◆	טו.
והלכתא: מצטרפין.				■	טו.
ידיים, טהורות לחצאין או אין טהורות לחצאין?	בעי אילפא:			^	טו.
היכי דמי?				ז	טו.

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof		חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story		מקרא-key: גיטין-המביא גט מימרא		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
אי לימא דקא משו בי תרי מרביעיית																					טז:	
מרביעיית נוטלין לידיים לאחד ואפי' לשנים	והא תנן:																					טז:
ואלא דקא משי חדא חדא ידיה																						טז:
הנוטל ידו אחת בנטילה ואחת בשטיפה - ידיו טהורות	והתנן:																					טז:
ואלא דקא משי פלגא פלגא ידיה																						טז:
ידים אין טהורות לחצאין	והאמר דבי ר' ינאי:																					טז:
לא צריכא, דאיכא משקה טופח.																						טז:
וכי איכא משקה טופח מאי הוי?																						טז:
הנצוק, והקטפרס, ומשקה טופח - אינו חיבור לא לטומאה ולא לטהרה	והתנן:																					טז:
לא צריכא, דאיכא טופח להטפיה.																						טז:
טופח להטפיה - חיבור	הא נמי תנינא:																					טז:
דלמא לענין מקואות, ורבי יהודה היא																						טז:
מקוה שיש בו ארבעים סאה מכוונות וירדו שנים וטבלו, (שניהם בבת אחת - טהורים), בזה אחר זה - ראשון טהור, והשני טמא	דתנן: [ת"ק]																					טז:
אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים - אף השני טהור.	רבי יהודה:																					טז:
הבא ראשו ורובו במים שאובין, וטהור שנפלו על ראשו ועל רובו שלשה לוגין מים שאובין - טמא	רבי ירמיה - הרי אמרו:																					טז:
חציו בביאה וחציו בנפילה, מאי?	בעי ר' ירמיה:																					טז:
תיקו.																						טז:
הרי אמרו: בעל קרי חולה שנתנו עליו תשעה קבין מים - טהור	רב פפא - הרי אמרו:																					טז:
חציו בטבילה וחציו בנתינה, מאי?	בעי רב פפא:																					טז:
תיקו.																						טז:
אחד אומר בפני נכתב, ואחד אומר כו'.																						טז:
לא שנו אלא שאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם, אבל גט יוצא מתחת ידי שניהם - כשר.	רב שמואל בר יהודה אמר רבי יוחנן:																					טז:
אלמא קסבר: שנים שהביאו גט ממדינת הים, אין צריכין שיאמרו בפנינו ונכתב בפנינו נחתם.																						טז:
אלא מעתה, סיפא דקתני: שנים אומרים בפנינו נכתב, ואחד אומר בפני נחתם - פסול, ורבי יהודה מכשיר	אמר ליה אביי [רב אסי]:																					טז:
טעמא דאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם, הא גט יוצא מתחת ידי שניהם - מכשרי רבנן?																						טז:
אין.	אמר ליה: [רב שמואל בר יהודה]																					טז:
וכי אין גט יוצא מתחת ידי שניהם במאי פליגי?																						טז:
גזרינן דלמא אתיא לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד	מר סבר: [ת"ק]																					טז:
לא גזרינן.	ומר סבר: [ר' יהודה]																					טז:
אפי' גט יוצא מתחת ידי שניהם - פסול.	לישנא אחרינא אמרי לה, אמר רב שמואל בר יהודה אמר רבי יוחנן:																					טז:

מיקר-א-כ	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	מאן דאמר	גיטין-המביא גט
טז:	◊	אמר ליה אביי [רב אסי]:	אלמא קסבר: שנים שהביאו גט ממדינת הים, צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם.
טז:	◊	אמר ליה אביי:	אלא מעתה, סיפא דקתני: שנים אומרים בפנינו נכתב, ואחד אומר בפני נחתם - פסול, ור' יהודה מכשיר
טז:	◊		אפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם פסלי רבנן?
טז:	!	אמר ליה: [רב שמואל בר יהודה]	אין.
טז:	◊		במאי קא מיפלגי?
טז:	◊	מר סבר: [ת"ק]	לפי שאין בקיאין לשמה
טז:	◊	ומר סבר: [ר' יהודה]	לפי שאין עדים מצויין לקיימו.
טז:	◊		לימא, דרבה ורבה תנאי היא
טז:	◊	[רבא]	לא, רבא מתרין כלישנא קמא
טז:	◊	ורבה אמר לך:	דכולי עלמא בעינן לשמה, והכא במאי עסקינן - לאחר שלמדו, ובגזירה שמא יחזור הדבר לקלקולו קמיפלגי
טז:	◊	מר סבר: [ת"ק]	גזרינן
טז:	◊	ומר סבר: [ר' יהודה]	לא גזרינן.
טז:	◊		וליפלוג נמי רבי יהודה ברישא
טז:	◊	הא אתמר עלה אמר עולא:	חלוק היה רבי יהודה אף בראשונה.
טז:	◊		רבי יהודה מכשיר בזו ולא באחרת
טז:	◊		מאי לאו למעוטי אחד אומר בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם
טז:	!		לא, למעוטי בפני נחתם אבל לא בפני נכתב, סלקא דעתך אמינא, הואיל ולא גזר רבי יהודה גזירה שמא יחזור דבר לקלקולו, דלמא אתי לאחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד נמי לא גזר, קא משמע לן.
טז:	◊	אתמר נמי, אמר רב יהודה:	שנים שהביאו גט ממדינת הים, באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן.
טז:	◊		רבה בר בר חנה חלש, עול לגביה רב יהודה ורבה לשיולי ביה
טז:	◊	בעו מיניה: [רב יהודה ורבה]	שנים שהביאו גט ממדינת הים, צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם או אין צריכין?
טז:	◊	אמר להם: [רבה בר בר חנה]	אין צריכין, מה אילו יאמרו בפנינו גירשה מי לא מהימני?
טז:	◊		אדהכי אתא ההוא חברא, שקלה לשרגא מקמייהו
יז:	◊	אמר: [רבה בר בר חנה]	רחמנא או בטולך או בטולא דבר עשו.
יז:	◊		למימרא, דארומאי מעלו מפרסאי
יז:	◊	והתני רבי חייא:	מאי דכתיב: (איוב כ"ח) אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה? יודע הקב"ה בישראל שאין יכולין לקבל גזירת ארומיים, עמד והגלה אותם לבבל
יז:	◊		לא קשיא: הא מקמי דניתו חברי לבבל, הא לבתר דאתו חברי לבבל.
יז:	◊		אחד אומר בפני נכתב, ושנים אומרים בפנינו נחתם - כשר.
יז:	◊	רבי אמי אמר רבי יוחנן:	לא שנו אלא שהגט יוצא מתחת יד עד כתיבה, דנעשו כשנים על זה וכשנים על זה, אבל מתחת ידי עדי חתימה - פסול.
יז:	◊	אלמא קסבר: [רבי יוחנן]	שנים שהביאו גט ממדינת הים, צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם
יז:	◊	אמר ליה רבי אסי:	אלא מעתה, רישא דקתני: שנים אומרים בפנינו נכתב, ואחד אומר בפני נחתם - פסול, ור' יהודה מכשיר ואפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם פסלי רבנן?

❖ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-המביא גט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ						
אי.	אמר ליה: [רבי אמי]					!	יז.	
דאפילו גט יוצא מתחת ידי עדי חתימה - כשר.	זימנן אשכחיה [ר' אמי] דיתיב וקאמר [ר' יוחנן]				◊	■	יז.	
שנים שהביאו גט ממ"ה, אין צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם.	אלמא קסבר: [רבי יוחנן]				◊	■	יז.	
אלא מעתה, רישא דקתני: שנים אומרים בפנינו נכתב, ואחד אומר בפני נחתם - פסול, ורבי יהודה מכשיר טעמא דאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם, הא גט יוצא מתחת ידי שניהם - מכשרי רבנן?	אמר ליה רבי אסי:				◊	■	יז.	
אי.	אמר ליה: [רבי אמי]					!	יז.	
והא זמנן לא אמרת לן הכי						◊	יז.	
יתד היא שלא תמוט.	אמר ליה: [רבי אמי]					!	◊	יז.
נכתב ביום ונחתם ביום, בלילה ונחתם בלילה, בלילה ונחתם ביום - כשר.							■	יז.
ביום ונחתם בלילה - פסול	[ת"ק]					◊	■	יז.
מכשיר, שהיה רבי שמעון אומר: כל הגיטין שנכתבו ביום ונחתמו בלילה - פסולין, חוץ מגיטי נשים.	רבי שמעון:					◊	■	יז.
מפני מה תיקנו זמן בגיטין? רבי יוחנן אמר: משום בת אחותו	איתמר: [רבי יוחנן]					◊	■	ג
משום פירות.	ריש לקיש:					◊	■	יז.
ריש לקיש מ"ט לא אמר כרבי יוחנן?						◊	יז.	
זנות לא שכיחא.	אמר לך: [ריש לקיש]					!	◊	יז:
ורבי יוחנן מאי טעמא לא אמר כריש לקיש?						◊	יז:	
יש לבעל פירות עד שעת נתינה.	קסבר: [רבי יוחנן]					!	◊	יז:
בשלמא לריש לקיש, משום הכי קא מכשיר ר"ש, אלא לרבי יוחנן, מאי טעמא - דר"ש דמכשיר?						◊	יז:	
אליבא דר"ש לא קאמינא, כי קאמינא אליבא דרבנן.	אמר לך רבי יוחנן:					!	◊	יז:
בשלמא לרבי יוחנן, היינו דאיכא בין רבי שמעון לרבנן, אלא לריש לקיש, מאי איכא בין רבי שמעון לרבנן?						◊	יז:	
פירי דמשעת כתיבה ועד שעת חתימה איכא בינייהו.						!	◊	יז:
והא איפכא שמעינן להו						◊	יז:	
מאימתי מוציאין לפירות? רבי יוחנן אמר: משעת כתיבה	דאיתמר: [רבי יוחנן]					◊	■	יז:
משעת נתינה	ריש לקיש:					◊	■	יז:
איפוך.						!	יז:	
ג' גיטין פסולים, ואם ניסת - הולד כשר, מה הועילו חכמים בתקנתך?	אביי לרב יוסף:					◊	יז:	
אהנו דלכתחילה לא תינשא.	[רב יוסף]					!	◊	יז:
גזייה לזמן ידידה ויהביה ניהלה, מאי?	[אביי לרב יוסף]:					◊	יז:	
אמר ליה: לרמאי לא חיישינן.	אמר ליה: [רב יוסף]					!	יז:	
כתוב בו שבוע, שנה, חדש, שבת, מאי?	[אביי לרב יוסף]:					◊	◊	יז:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
גיטין-המביא גט	מאן דאמר																
מימרא																	
כשר.	אמר ליה: [רב יוסף]												!	ז			יז.
ומה הועילו חכמים בתקנתו?	[אביי]													ז	ז		יז.
אהנו לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה, דאי לא תימא הכי, יומא גופיה מי ידע! אי מצפרא אי מפניא? אלא ליומא דקמיה וליומא דבתריה, הכא נמי אהני לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה.	[רב יוסף]													!	ז		יז.
כתביה ואותביה בכיסתיה, דאי מפייסה תיפייס, מאי?	רבינא לרבא:													ז	ז		יז.
לא מקדים אינש פורענותא לנפשיה.	אמר ליה: [רבא]													!	ז		יח.
גיטין הבאים ממדינת הים, דמיכתבי בניסן ולא מטו עד תשרי, מה הועילו חכמים בתקנתם?	רבינא לרב אשי:													ז	ז		יח.
הנהו קלא אית להו.	אמר ליה: [רב אשי]													!	ז		יח.
מאימתי מונין לגט? רב אמר: משעת נתינה	איתמר: [רב]													◆	◆	◆	יח.
משעת כתיבה.	שמואל:													◆	◆	◆	יח.
יאמרו: שתי נשים בחצר אחת, זו אסורה וזו מותרת	מתקיף לה רב נתן בר הושעיא לשמואל:													ז	ז		יח.
זו זמן גיטה מוכיח עליה, וזו זמן גיטה מוכיח עליה.	אמר ליה אביי:													!	ז		יח.
תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דשמואל.														■			יח.
השולח גט לאשתו ונשתתה שליח בדרך ג' חדשים, כשהגיע גט לידה - צריכה להמתין ג' חדשים, ולגט ישן אין חוששין, שהרי לא נתייחד עמה.	תניא כוותיה דרב:													■			יח.
המשליש גט לאשתו, ואמר לו אל תתנהו לה אלא לאחר ג' חדשים, משנתנו לה - מותרת לינשא מיד, ולגט ישן אין חוששין, שהרי לא נתייחד עמה.	תניא כוותיה דשמואל:													■			יח.
עבדי משעת כתיבה	רב כהנא ורב פפי ורב אשי:													◆	◆	◆	יח.
עבדי משעת נתינה.	רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע:													◆	◆	◆	יח.
והלכתא: משעת כתיבה.														■			יח.
מאימתי כתובה משמטת? רב אמר: משתפגום ותזקוף	איתמר: [רב]													◆	◆	◆	יח.
פגמה אע"פ שלא זקפה, זקפה אע"פ שלא פגמה.	שמואל:													◆	◆	◆	יח.
תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דשמואל.														■			יח.
מאימתי כתובה משמטת? משתפגום ותזקוף פגמה ולא זקפה, זקפה ולא פגמה אינה משמטת עד שתפגום ותזקוף.	תניא כוותיה דרב:													■			יח.
אונס, וקנס, ופיתוי, וכתובת אשה שזקפן במלוה - משמטין, ואם לאו - אין משמטין, מאימתי נזקפים במלוה? משעת העמדה בדין.	תניא כוותיה דשמואל:													■			יח.
כתובה כמעשה ב"ד דמיא, מה מעשה ב"ד נכתבין ביום ונחתמין בלילה, אף כתובה נכתבת ביום ונחתמת בלילה.	שמואל:														■	◆	יח.
כתובתיה דרבי היא בר רב איכתוב ביום ואיכתוב בלילה, הוה רב התם ולא אמר להו ולא מידי.														○			יח.
לימא, כשמואל סבירא ליה														ז			יח.
עסקין באותו ענין הו														!			יח.
לא שנו אלא כשאין עסקין באותו ענין, אבל עסקין באותו ענין - כשר.	דתניא, אמר רבי אלעזר בר רבי צדוק:													■	!	◆	יח.
ר"ש מכשיר.																■	יח.
מאי טעמא דר"ש? קסבר: כיון שנתן עיניו לגרשה, שוב אין לו פירות.	רבא:															■	יח.
לא הכשיר ר"ש אלא לאלתר, אבל מכאן ועד עשרה ימים לא, היישינן שמא פייס	ריש לקיש:														◆	◆	יח.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
גיטין-המביא גט	מאן דאמר												
מימרא	מאן דאמר												
אפי' מכאן ועד עשרה ימים, אם איתא דפייס, קלא אית ליה למילתא.	רבי יוחנן:									◆	◆	◆	יה:
אמר לעשרה כתבו גט לאשתי, אמר ר' יוחנן: שנים משום עדים, וכולם משום תנאי	איתמר: [ר' יוחנן]									◆	◆	◆	יה:
כולם משום עדים.	ריש לקיש:									◆	◆	◆	יה:
היכי דמי?										^			יה:
אילימא דלא אמר להו כולכם										!			יה:
אמר לעשרה כתבו גט לאשתי, אחד כותב ושנים חותמין	והא תנן:									◆	◆		יה:
אלא דאמר להו כולכם.										!	◆		יה:
מאי בינייהו?										^			יה:
איכא בינייהו דחתום בי תרי מינייהו ביומיה ואינך מכאן ועד עשרה ימים, מאן דאמר משום תנאי - כשר, ומאן דאמר משום עדים - פסול.										!	◆		יה:
אי נמי: כגון שנמצא אחד מהם קרוב או פסול, למאן דאמר משום תנאי - כשר, למאן דאמר משום עדים - פסול.										!	◆		יה:
אי חתום בתחילה קרוב או פסול, אמרי לה: כשר, ואמרי לה: פסול.											◆	◆	יה:
תנאי הוא	אמרי לה כשר:									◆	◆		יה:
אתי לאיחלופי בשטרות דעלמא.	אמרי לה פסול:									◆	◆		יה:
ההוא דאמר להו לעשרה כתבו גט לאשתי, חתום בי תרי מינייהו ביומיה ואינך מכאן ועד עשרה ימים, אתא לקמיה דרבי יהושע בן לוי, אמר ליה: כדאי הוא ר"ש לסמוך עליו בשעת הדחק.	[רבי יהושע בן לוי]									◆	○	◆	יה:
לא הכשיר ר"ש אלא לאלתר, אבל מכאן ועד עשרה ימים לא	והאמר ריש לקיש:									◆			יט:
בההיא כרבי יוחנן סבירא ליה.										!	◆		יט:
שנים משום עדים, וכולם משום תנאי	והאמר ר' יוחנן:									◆			יט:
בההיא כריש לקיש סבירא ליה.										!	◆		יט: